

Juhász Gyula: Consolatio

*Nem múlnak ők el, kik szívünkben élnek,
Hiába szállnak árnyak, álmok, évek.
Ők itt maradnak bennünk csöndesen még,
Hiszen hazánk nekünk a végtelenség.*

*Emlékük, mint a lámpafény az estben,
Kitündököl és ragyog egyre szebben
És melegít, mint kandalló a téiben,
Derűs szelíden és örök fehéren.*

*Szemünkben tükrözik tekintetük még
S a boldog órák drága, tiszta üdvét
Föliszsa lelkünk, mint virág a napfényt
És élnek ők tovább, szűz gondolatként.*

„...Millió és millió éve, hogy a virágok tüskéket gyártanak. Millió és millió éve, hogy a bárányok mégis megeszik a virágokat. Hát akkor miért ne volna komoly dolog, ha meg akarjuk érteni, mi végre a sok fáradozás, amivel olyan tüskéket csinálnak maguknak, amelyek soha semmire sem jók? A bárányok és a virágok háborúja talán nem fontos?... „

/Antoine de Saint-Exupéry: A Kis Herceg/

Újra és újra előveszem ezt a kisregényt, mert rájöttem, hogy mindig megtanít valamire. Most arra, miért fontos számomra, hogy megtanuljak a gyerekek nyelvén beszélni. Mert képes vagyok elfelejteni.

Pedig valaha már ment, csak mindig újra kell tanulnom, ahogy öregszem...

Azt hiszem a gyereknevelésben az is nagyon csodálatos, hogy velük együtt újra élhetem a gyerekkoromat, kamaszkoromat, ifjúságomat. Újra szemben találhatom magam azokkal a gondolatokkal, problémákkal, amik akkor foglalkoztattak. Ha képes vagyok kilépni a saját – talán néha túlságosan komoly és felnőtt világból, akkor kincseket talállok a saját életemmel kapcsolatban is!

» folytatás a 2. oldalon »

Három bencés szerzetes kerékpárral indult a Szentföldre

Ez év szeptember 6-án indult útnak három bencés szerzetes: Ábel atya bakonybéli perjel, Iván testvér pannonhalmi házgondnok és Gellért atya tihanyi lekipásztor, hitoktató, hogy kerékpárral eljusson a Szentföldre. Őt kérdezem élményeiről.

Honnan jött az ötlet, hogyan készültetek erre a zárandoklatra?

Ábel atya 50. születésnapjára ajándékként szentföldi utat kapott tisztelőitől. Nem szeretett volna repülővel, csoporttal utazni, hanem igazi zárandoklatra vágyott. Hogy ne menjen egyedül, keresett néhány kerékpározni szerető társat. Meg is találta őket, három különböző bencés apátságából. Egy éven át terveztük ezt a zárandoklatot, havonta összejöttünk tervezni és átbeszélni az utat. A Húsvét utáni fényeshéten végigjártuk a magyarországi szakasz jelentős részét. Nagy élmény volt már ez is számomra. Dunaföldvár mellett az előszállási plébánián az éjszakát. Hetente két-három nap is tartottam edzést Tihanyban és környékén.

mellett az előszállási plébánián az éjszakát.

» folytatás a 3. oldalon »

ÉLŐK NAPJA

Ősz van. Lehullanak a lombok, kopárak maradnak az ágak. A halottak napja is elmúlt már. Emlékeztünk, virágot vittünk a sírokra, gyertyát gyújtottunk. Imádkoztunk. Föl kell tenni magunknak a kérdést ezekben a napokban: vajon hozzá-tartozóinkat látogattuk-e olyan szorgalmasan, mint ahogyan a sírjukat? Vajon törődünk-e velük életükben úgy, ahogyan kellett? A halottak napja után arra kell gondolnunk, hogy „élők napja” minden napunk. Addig tudunk igazán szeretni, amíg ebben a testben élünk. És üresen kong minden szavunk az örök életről, ha ezt az ideig-óráig tartó életet nem tudjuk megtölteni értelemmel, igaz értékekkel, tiszta szeretettel. Babits Mihály versei között olvasom, a címe „Memento”:

A hajad olyan fekete
a ruhád oly fehér;
az ifjuság ígérete
az étellel felér.

Ó csal az ember élete!
Ki tudja, mi nem ér?
Ruhád is lesz még fekete,
hajad is lesz fehér...

Szokták mondani, hogy csak az öregszik meg, aki megéri... Hadd játsszam a szavakkal: „megéri” megöregedni, ha az ember mer szépen élni. Érdemes szépen élni. S merjünk föltekinteni azokra, akik tudtak szépen élni. És becsüljük meg azokat, akik még köztünk vannak. A szeretet által lesz szép az életünk. Úgy, hogy mi szeretünk másokat. Erre adott példát nekünk Jézus, aki odaadta értünk az életét. És ezáltal győzte le a halált.

Korzenszky Richárd OSB perjel

Millió és millió éve...

» folytatás az 1. oldalról »

Volt egy nagyon kedves óvónénim. Azért szerettük, mert ő is a mesében élt! Ő is velünk együtt nevetett, izgult a meséken. Csak évekkel ezelőtt tudtam meg, milyen nehéz élete volt, milyen komoly nehézségekkel küzdött akkoriban! Minden felnőttes nehézsége ellenére tudott velünk együtt gyerek lenni. Ezért tudta megérteni gondolatainkat, félelmeinket, örömeinket. De jó volna ezt megtanulni! De szeretnék én is újra gyerek lenni, vagy legalább újra érteni őket!

Gondolom, akinek kamasz gyereke van, újra gondolhatja saját kamaszkorát. *Gyermekismeret és önismeret így kapcsolódik össze.* Mit tartottam akkor fontosnak? Miken gondolkodtam? Kiket tartottam „jó fejnek” a felnőttek közül? Mi változott bennem azóta? Merek-e szembenézni ezekkel? Merek-e mesélni ezekről kamasz gyerekeimnek? Milyen volt fiatalnak lenni? Milyen volt az első szerelem? Leválás a szülőkről? Milyen céljaim voltak? Akkor mi volt a fontos, mit tartottam értékesnek?

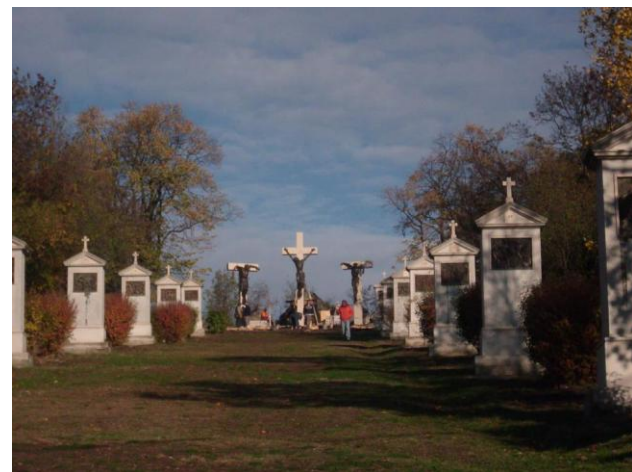
Hitem szerint Isten semmit sem teremtett véletlenül. Előre, szeretetből kigondolta, végig gondolta az életet! *Nem véletlen, hogy minket, embereket bekapcsolt a teremtés történetébe, azáltal, hogy gyermekeket szülhetünk, életet adhatunk.* És talán az se véletlen, hogy így újra élhetjük velük saját életünket ajándékképpen! Talán így kapcsolódunk Isten végtelen, időtlen életébe, aki mindig gyerek, kamasz, fiatal és felnőtt is egy időben. Ezért tud mindenki örömeivel, gondolataival, érzéseivel együtt érezni, lélegezni! Nagy titok ez! Nem kevés a mi feladatunk se! Sok-sok örömet, gondolatot, érzést kívánok mindenkinek ezeken a borús, esős, őszi napokon!

Cs. T. Hanna

Új keresztekkel és korpuszokkal ismét teljes a kálvária

Akik október közepén az óvoda környékén jártak, szokatlan, az idősök emlékeit felkavaró munkálatokat láthattak a kálvárián. Ötvenkét évvel a rombolás tragikus napjai után újra daru dolgozott a helyszínen...

Ezt a munkát azonban nem kellett fegyveres őrrel biztosítani, és ebben tihanyiak is részt vettek. A daru tulajdonosa és kezelője most Aradi Ferenc volt, akinek édesapja, néhai Aradi Vince, az egykori lokálpatrióta, tihanyi kántor annak idején - sok más mellett - a kálváriát is szívügyének tekintette. Húsz év telt el azóta, hogy megalakult a *IV. Károly Kálvária Alapítvány*, hogy újjáépítse az 1960-ban lerombolt kálváriát. A stációkat az eredeti domborművekkel rövid idő alatt sikerült visszaállítani. Bizonyára kevesen gondolták akkor, hogy két évtizednek kell

eltelnie ahhoz, hogy az ideiglenes fakeresztek helyére ismét a bronz korpuszokat tartó kőkeresztek kerüljenek. Most, az eredetiek hű és szép másolatának felállításával végre megint teljes a monumentális emlékhely képe. Már elkészült a keresztekhez vezető lépcső, és hamarosan kiöntik a Boldog IV. Károly tiszteletére épülő kápolna-fülke betonpalástját is. A betonpalást borítását horvát mészkőlapokból készítik, amiből a keresztek és a lépcsők is épültek. Jó esély van arra, hogy a jövő évi nagypénteki keresztutat már a teljesen kész kálvárián végezhetjük, gyógyítva így is egy esztelen rendszer által az emberi lelkeken ütött sebet.

Bakos Péter

Programok 2012.

IV. negyedév

November 10. 10.00

Kézfogás

Egyházi iskolás öregdiákok találkozója

Előadó:

Náray Szabó Péter akadémikus

November 10. 13.15

Hal- és bor-áldás (Gardafesztivál)

November 16. 17.00

Szent Ányos Ünnepe

November 17. 9.00

Inzsöl Richárd atya beöltözése

December 15. 10.00

Adventi lelki nap

Három bencés szerzetes kerékpárral a Szentföldre

Hány kilométer volt a megtett út?

Kerékpárral 2300 km, teherhajóval közel 1000 km.

A naponta megteendő utat előre megtervezték?

Igen, naponta átlagosan 90 km-t tettünk meg.

Magyarként otthon érezhettük magunkat a volt Torontál vármegyében. Bácskában éjszakáztunk, Magyarakanizsán. Másnap ellenszélben kerékpároztunk a Tisza mentén. Belgrád környékén az Al-Dunánál magyarlakta falvakon vezetett át utunk, élvezhettük vendégszeretetüket. Köszöntünk mindig az úton lévő és dolgozó embereknek.

Az éjszakai szállások előre le voltak foglalva, vagy véletlenszerűen kopogtattatok be?

Néhány szállás előre meg volt beszélve, de alkalmasszerűen kaptunk szállást szerb kolostorokban is. Kaptunk úti levelet, nagy segítség volt számunkra.

Hogyan tudtátok megoldani az étkezéseket ilyen hosszú úton? Hiszen kerékpáron nem fér el az éléskamra.

Vittünk magunkkal tartós élelmiszert, vásároltunk is, de sokszor vendéglátóink is adtak. Természetesen tihanyi szárított gyógynövényeket is csomagoltam. Csipkebogyó, zsálya menta és virágos galagonyahajtásvég teával erősítettük a szívünket, tisztítottuk a tüdönket és légútjainkat. Nem is fájt a szívünk, és bírtuk szusszal a napok fáradalmait. A Balkánon is gyakran készítenek teát az emberek, szintén gyűjtik a gyógynövényeket és kertjeikben ezeket megbecsülik és termesztik. A nagy melegben is jó volt a langyos teából inni. A fertőzéseket próbáltuk megelőzni és elkerülni: körömvirágkrém, feketenadálytós, rozmaringos és kakukkfűves gyógyolajat készítettem az útra. Tinktúrát és macerátumot is vittünk. Az út szélén lévő vadgyümölcsökkel is enyhítettük éhségünket és szomjúságunkat is egyaránt. Találtunk érett szilvát, szőlőt is. A Balkánon gondozzák az út szélén növekedő gyümölcsfákat, sok helyen nemeset is oltanak beléjük. Nagy élmény volt számomra ilyeneket látni.

Műszaki problémák adódtak útközben?

Mivel hazaértünk, ebből következik, hogy mindet megoldottuk. Egy ilyen hosszú úton természetes a gumi javítása, ragasztása. Ezt volt alkalmam szorgalmasan gyakorolni, vagy 9-szer. Ábel atya kerékpárjának a láncszeme pattant el kétszer is, de Iván testvérnek is jutott az üvegszilánkokból. Közös oldottuk meg a technikai problémákat. Sajnos a környezetszennyezéssel gyakran találkozunk. Sok szemét, üvegcserep, eltaposott állatok tetemei hevertek az út mentén. Bűzölgő szeméttelpeket is láttunk több helyen. Sokféle műanyagot, nejlionokat égettek. Meg kellene tanulni a civilizáció melléktermékeit megfelelően kezelni, és mértékletesen élni velük. Vigyázni a termőföldekre, szépen megművelni a kerteket. Isten ránk bízta ezt a világot, hogy éljünk meg belőle és szolgálja az emberiség jövőjét.

Az időjárás mennyire volt kegyes hozzátok?

Isten ajándékként fogadtuk a szép őszt, a sok napsütést, és viseltük az alkalmi esőket is, mert nagy volt a szárazság.

Milyen kegyhelyekre, városokba jutottatok el?

Tessalonikiben laktunk az Irgalmas rend férfi kolostorában. Itt tartottuk az első pihenőnapot, ekkor meglátogattuk a város templomait és nevezetességeit. Athénban a marista iskolatestvéreknél kaptunk szállást. Érseki szentmisén vettünk részt, megtapasztaltuk a katolikus egyház sokszínűségét. A világ minden részéről voltak hívek, buzgón vettek részt a szentmiseáldozatban. Egyházunk életében fontos a misszió, az evangélium jó hírért elvinni a világ minden tájára. Jelentős szerepük van iskoláinknak akkor is, ha a katolikus gyermekek kisebbségben vannak bennük. Az egyház nyitott más vallású emberek felé és szolgálja őket a tanításon keresztül is. Első éjszakánkat a Szentföldön a karmeliták kolostorában töltöttük. Másnap elmentünk Názáretbe, ahol Foucauld atya közössége fogadott bennünket. A nagy melegben átkerekeztünk Galileába. Tibériás után felkerestük Tabgában a tó partján élő német nyelvű bencés közösséget. Közel egy hetet voltunk náluk. Innen látogattuk meg a környékbéli szent helyeket: A Színeváltozás helyét a Tábor hegyet, a Hegyi beszéd színhelyét, Kafarnaumot, Péter házát, ahol Jézus gyakori vendég volt, a zsinagógát, az ortodoxok templomát és körbekerekeztük a „Galileai-tengert.” Innen indultunk a Jordán völgyébe. Két nap után érkeztünk Jerikóba. Itt a ferencesek vendégszeretetét élveztük.

Számíthatunk-e élménybeszámolóra a zárandoklatról, ahol fotókon is nyomon követhetjük utatokat?

Igen.

Tervezték-e hasonló kerékpáros utat?

Olyan fárasztóak voltak ezek a napok, hetek, hogy mindig a másnap emelkedőivel, hegyeivel foglalkoztunk igazán. Így az úton tapasztaltuk meg igazán, hogy milyen sok veszély fenyegeti a kerékpárosokat. Az ember sok mindent kibír, de szükséges a kellő pihenés és a jó táplálkozás. Fontos, hogy tudjunk összpontosítani a szív és a lélek békéjére, egymás elfogadására, hogy földi és égi terveinkkel célba érjünk. Nagy felelősség egy ilyen közös út.

Géllert atyával

Csizmazia Zsolt beszélgetett

Miért kiabálunk amikor dühösesek vagyunk?

Halottak napján a temető meghitt csendjében járva jólesett a suttogás, a csend. Figyeltem a hallgatók embereket, akik sírról sírra járva gondoltak elhunyt szeretteikre. Ez az interneten kapott üzenet jutott akkor eszembe:

Egy szent tanító a Gangesz partján készült a rituális fürdőjére, amikor a közelben egy család tagjait hallotta dühösen kiabálni egymással. Mosolyogva a tanítványaihoz fordult és megkérdezte:

- **Miért kiabálnak az emberek, amikor dühösesek?**

A tanítványok elgondolkodtak, s az egyikük így szólt:

- **Amikor elvesztjük az önuralmunkat, kiabálunk.**

- **De miért kell kiabálni, amikor az, akihez beszélsz ott áll melletted?**

Halkan is elmondhatnád neki azt, amit akarsz - mondta a tanító.

A tanítványok nem találták a választ, s a szent a következő magyarázatot adta:

- **Amikor az emberek haragszanak egymásra, a szívük eltávolodik egymástól. A távolság miatt kiabálniuk kell ahhoz, hogy hallják egymást. Minél dühösebbek, annál jobban kiabálnak, mert annál nagyobb a távolság.**

Amikor két ember megszereti egymást, nem kiabálnak, hanem kedvesen, lágyan beszélnek, mert a szívük nagyon közel áll egymáshoz, nincs köztük távolság. Amikor még jobban szeretik egymást, annyira egy helyen van a szívük, hogy már halkan sem kell megszólalniuk, megértik egymást már abból is, hogy csak egymásra néznek. Ilyen közel állunk egymáshoz, amikor szeretet van.

A tanítványaira nézett, és így folytatta:

- **Amikor vitatkoztok, ne hagyjátok, hogy a szívetek eltávolodjon. Ne mondjatok olyan szavakat, amelyek eltávolítanak benneteket egymástól, mert különben eljön az a nap, hogy olyan nagy lesz a távolság, hogy nem találjátok meg a visszavezető utat.**

Forrás: <http://uvhirlevel.i-design.hu/archivum.php?page=hetilelekemelo/hl121001>

ŐSZI RECEPT

Gyermekkorom meghatározó élménye, ahogyan a családnak Mindenszentek napján készülődött a temetőbe.

Édesanyám már reggel elkezdte kötni a koszorúkat, csokrokat, gondosan elsorolva, melyik hova megy, ki ne maradjon egy sír sem. A nagyobbak zöldet szedtek, én pedig a maradék virágokból kötöttem kisebb csokrokat. Mielőtt elindultunk a temetőbe, a délben ledagasztott kelt lepényt Édesanyám gyorsan kisütötte, hogy mire hazaérünk, legyen egy kis harapnivaló. Végigjártuk a sírokat, Horváth nagyszülőket, másik nagyapámat akit nem ismertem, és az ikreket. Letettük a koszorúkat, imádkoztunk, majd sietni kellett, hogy a templomba is odaérjünk. 7 óra után értünk haza, éhesen és fáradtan. Ekkor előkerült a kelt lepény, a tetején a sült túróval.

Vaníliás tejet forraltunk, és azzal leöntöttük. Mindannyian leültünk és a beszélgetés közben az utolsó morzsáig eltüntettük a túros lepényt. A tej átmelegített, a tészta jóllakatott, a szavak elálmosítottak és már csak arra emlékeztem, hogy Zsigapapa az ölébe vesz és lefektet... de ezt lehet, hogy már csak álmodtam.

Áztatott túros lepény: 0.5 kg liszt; 0.05 kg zsír; 0.05 kg porcukor; 1 db tojás; 0.03 kg élesztő; 0.3-0.4 l tej; kicsi só. **Tetejére:** 0.50 kg túró; 1 db tojás; 4 cs. vaníliás cukor; 0.5 tej A hozzávalókból kelt tésztát készítünk annyi tejjel, hogy lágyabb legyen. Érdemes a lisztet megmelegíteni, és az élesztővel kovászt készíteni! A kész tésztát meleg helyen 20 percig kelesztjük, majd zsírral kikent tepsibe nyújtjuk. Tetejét megkenjük a túróval, és rövid kelesztés után 25-30 perc alatt 180 fokon megsütjük. A tejet

kevés cukorral, vagy vaníliás cukorral felforraltjuk és leöntjük vele a kisült lepényt. Pár percig ázni hagyjuk, és kockákra vágva kínáljuk.

Bozóky Ágota

Hangversenyek:

December 16. 16.00

Adventi áhitat

A Tihanyi Bencés Apátsági Kórus adventi hangversenye

Varró Krisztina vezetésével

December 26. 16.00

Karácsonyi orgonakoncert

Áment Ferenc Lukács OSB

2013. Január 1. 16.00

Újévi orgonakoncert

Mali Katalin

Tetőtéri esték

November 23. 17.00

Prof. Csaba László egyetemi tanár, közgazdász „Van kiút?”

December 14. 17.00

Korzenszky Richárd OSB

† Keresztelések:

2012. okt. 14. Ágoston József Csizmazia Kenéz és Cs. Török Hanna gyermeke

† Halottaink:

2012. aug. 26. Végh Katalin Tamás Gábor özvegye

élt: 74 év

2012. szept. 12. Aradi Mária Pető Imre özvegye

élt: 79 év

A Tihanyi Római Katolikus Egyházközség időszaki lapja

A kiadásért felelős:

Dr. Korzenszky

Richard

Szerkesztik:

Bartus Sándor

Csizmazia Zsolt

Cs. Török Hanna

Tihanyi Bencés Apátság

„HINNI TANÍTS URAM...”

Kedves Testvérek, Tisztelt Olvasók!

Az Apostoli Hitvallás legelső szava, mint ismeretes úgy hangzik: "Hiszek". Ez az láthatatlan fonál, amire fel vannak fűzve hitvallásunk egymást követő tételei: Hiszek Istenben, az Atyában, hiszek Jézus Krisztusban, hiszek Szentlélekben, hiszek egy egyetemes keresztyén anyaszent-egyházat, hiszem a bűnök bocsánatát és az örök életet.

"Hiszek egy Istenben." Hát ez az a kijelentés, ami mind a mai napig megosztja az embereket.

Ennek oka abban áll, hogy az egyik oldalon az Isten létét tagadók, racionálisan, tudományos kísérletekkel és bizonyítékokkal próbálják állításukat igazolni, míg a másik oldalon az Istenben hívők azt mondják, hogy Istent csak hit által lehet megismerni, tehát nem érzékszerveinkkel tapasztalható módon. Nem véletlenül kezdődik a "Hiszek" szóval a Hitvallás. Milyen elgondolkodtató Ady Endre ismert versrészlete: „*Hiszek hitetlenül Istenben, Mert hinni akarok, Mert sohse volt úgy rászorulva Sem élő, sem halott.*” Isten létéről beszélni hit nélkül lehetetlen és

értelmetlen. Filozófiai okfejtéssel lehetetlen felfogni azt, Aki túl van az érzékelhetőn, az igazolhatóan, és a bizonyíthatóan. Aki komolyan gondolja, hogy Isten létéről meg akar győződni, annak a Biblia tanítása szerint: "... *hinnie kell, hogy ő van, és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.*" A hit Isten ajándéka, a hit ajándéka viszont az Isten igéjének hirdetéséhez van kötve. "A hit hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által." A tudományos módszerek, mindig zsákutcába viszik az embert. Mivel Isten léte, vagy nem léte, ilyen módon nem bizonyítható, ezért az Ő tagadása vagy elvetése sem lehetséges másként, csak hit által. Vagyis azt kell, hogy mondjuk az ateisták is hívők, csak ők az Isten nemlétében hisznek. Mit

vallanak az Isten létét tagadók? Nos, sok filozófus azt mondja, hogy akit Istennek szokás nevezni, az nem más, mint az ember önmaga kivetítése, saját vágyálmainak a képe, akit aztán Istenként imád. A szociológus azt mondja, hogy Isten valóban

ANDRÁS+KERESZT

nem létezik. Csupán az elnyomó hatalmasok találták ki, hogy a saját alantas céljaikra használják fel. Az istenhit, a nép ópiuma, amit a szegények beszívnek, hogy az álmok világába ringassák magukat. A pszichológus ezt mondja: az a bizonyos kiszámíthatatlan, parancsokat osztogató, tekintélyt követelő Isten, valójában nem más, mint földi szüleink

felnagyított, eltorzított képe. Ahány csoport, annyi féle változat létezik tehát.

De nekünk is van egy változatunk: mit vallunk mi, amikor azt mondjuk: "Hiszek"? Hiszünk, mivel megismertünk valakit, aki nagyobb nálunk, aki felettünk áll, aki egészen más, mint mi, és aki mégis megért, elfogad és szeret bennünket. Ez a Valaki nem más, mint a Szentháromság, egy örök Isten, aki a Bibliában kijelenti magát.

De vajon mire alapozhatjuk ezen állításunkat? A megismerésre. A megismerés

ÁLDÁS, BÉKESSÉG

legelemibb formája az élmény. Nem kell hozzá természettudományos bizonyíték, hiszen amit megélünk, az olyan ismeretté válik bennünk, ami az énünktől elválaszthatatlan lesz. Ezt nem lehet megtanítani, sem megtanulni, ezt csak átélni lehet. A hit, a tények és tapasztalatok végső okát és okozóját is megláttatja. A hit nem csak egy eszme vagy ideológia, hanem a megismerés végső útja, legfelsőbb szintje. Mit jelent tehát Istenben hinni? Ha Őt úgy ismerjük meg, mint Aki bennünket is megteremtett, rólunk is gondot viselt, mint Aki értünk emberré lett, szenvedett, meghalt és feltámadott, mint Aki minket is vezet, akkor nem is lehet kétségünk afelől, hogy nincs rajta kívül más Istenség! Hát adja meg nekünk is a Teremtő, hogy a Vele való közösségben megerősödhessünk, hogy a Neki való szolgálatban hasznossá válhassunk és egyszer valóban miénk lehessen mindaz, *"...amit szem nem látott, fül nem halott, és embernek szíve meg sem gondolt."*

Áldást és békességet kíván: Császár Attila református lelkész

REFORMÁTUS ISTENTISZTELETEINK RENDJE

November 18-án, 14 órakor

**ÚJBORI ÜNNEPI ISTENTISZTELET
ÚRVACSORAOSZTÁSSAL**

